

Mă numesc Anca.

Sunt din România și practic sportul numit snowshoeing – alergare cu rachete de zăpadă. Aceasta este povestea călătoriei mele către Jocurile Mondiale de Iarnă Special Olympics Torino 2025.

Scris de
SO Europe Eurasia Foundation

Ilustrat de
Martynas Marchiusm

Anca și aventurile ei pe rachetele de zăpadă

ISBN 978-1-9194642-3-7

9 781919 464237 >

Scriș de
SO Europe Eurasia Foundation

Anca *și aventurile ei pe rachetele de zăpadă*

Publicat în colaborare cu
Bear With Us Productions

© 2026 SO Europe Eurasia Foundation
Anca și aventurile ei pe rachetele de zăpadă

Dreptul SO Europe Eurasia Foundation în calitate de autor al acestei lucrări a fost afirmat în conformitate cu Legea privind drepturile de autor, desenele și brevetele din 1988.

Toate drepturile rezervate. Reproducerea neautorizată a acestei publicații, integral sau în parte, sub orice formă, este interzisă. Orice utilizare a acestei publicații pentru a instrui tehnologiile de inteligență artificială (IA) generativă este interzisă în mod expres.

ISBN: 978-1-9194642-3-7

www.specialolympics.org
www.justbearwithus.com

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Finanțat de Uniunea Europeană.

Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură (EACEA). Nici Uniunea Europeană și nici EACEA nu pot fi considerate răspunzătoare pentru acestea.

Scris de
SO Europe Eurasia Foundation

Anca și aventurile ei pe rachetele de zăpadă

Ilustrat de
Martynas Marchiusm

Numele meu este **Anca**.

Vin din România, o țară cu păduri care parcă șoptesc, cu castele ce se ridică asemenea unor uriași bătrâni și cu tradiții în care oamenii dansează cu pași vioi și zâmbete luminoase.

Este un loc plin de viață, de muzică și de povești — iar eu port toate acestea în suflet.

Îmi place să dansez. Dansez dansuri populare, cu fuste care se învârt și pași atenți, dar și stiluri moderne, în care simt că tot corpul meu prinde aripi.

Dansul îmi aprinde inima. Când începe muzica, e ca și cum o lumină caldă se aprinde în mine.

Îmi place și fotografia. Când țin aparatul în mână, lumea parcă încetinește.

Pot surprinde forma unui munte, zâmbetul unui prieten sau felul în care zăpada sclipește în soare. Am câștigat și premii pentru fotografiile mele.

Sunt și sportivă Special Olympics. Alerg prin zăpadă cu niște încălțări speciale, mari și amuzante, numite rachete de zăpadă.

Când le-am văzut prima dată, am râs. Dar când alerg cu ele, mă simt puternică, de parcă fiecare pas ar putea cutremura zăpada.

Am o dizabilitate intelectuală. Asta înseamnă că învăț în felul meu, în ritmul meu.

Uneori am nevoie de mai mult timp. Alteori de mai mult sprijin. Și este în regulă. Dar când eram mai mică, nu toată lumea înțelegea asta.

Unii oameni nu au fost mereu amabili. Șopteau sau se uitau insistent. Privirile lor se simțeau grele pe umerii mei.

Când oamenii nu te înțeleg, lumea poate părea mai mică.

Dar chiar și în zilele grele, am continuat să dansez, să fotografiez, să fac sport și să încerc lucruri noi.

Inima mea nu voia să renunțe.

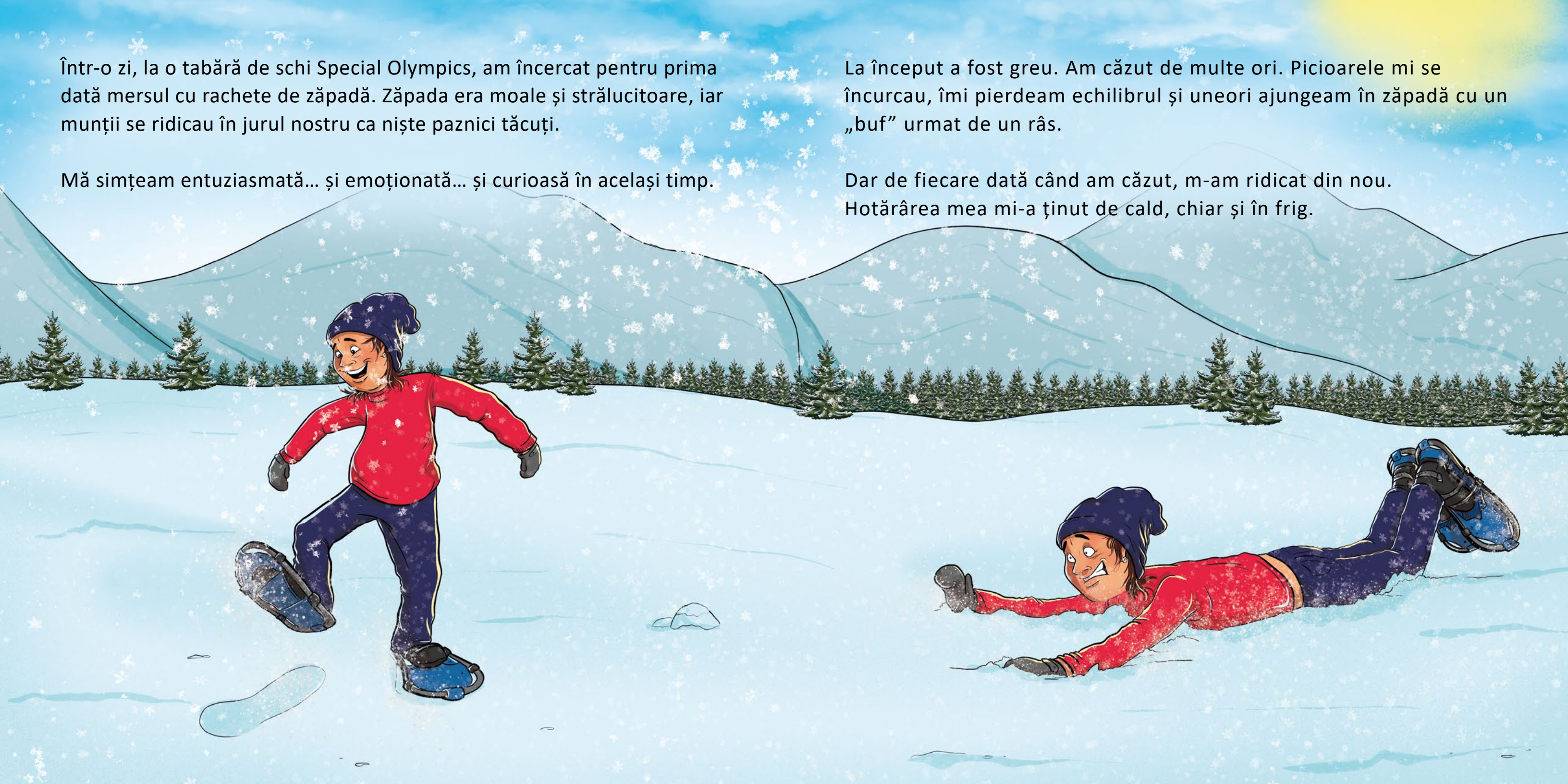

Într-o zi, la o tabără de schi Special Olympics, am încercat pentru prima dată mersul cu rachete de zăpadă. Zăpada era moale și strălucitoare, iar munții se ridicau în jurul nostru ca niște paznici tăcuți.

Mă simțeam entuziasmată... și emoționată... și curioasă în același timp.

La început a fost greu. Am căzut de multe ori. Picioarele mi se încurcau, îmi pierdeam echilibrul și uneori ajungeam în zăpadă cu un „buf” urmat de un râs.

Dar de fiecare dată când am căzut, m-am ridicat din nou. Hotărârea mea mi-a ținut de cald, chiar și în frig.

Cu timpul, am devenit tot mai rapidă. Mai rapidă decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Oamenii au început să mă încurajeze și să-mi strige numele.

Vocile lor erau ca niște aripi care mă purtau înainte.

Am devenit cunoscută în România după ce am apărut într-o emisiune de televiziune despre aventură.

Am făcut drumeții, am râs și le-am arătat oamenilor ce pot face.

Mai târziu, am apărut și într-o revistă. Să-mi văd chipul tipărit pe o pagină a fost ciudat și emoționant, ca și cum lumea mă descoperea dintr-odată.

Familia și prietenii mei erau atât de mândri.

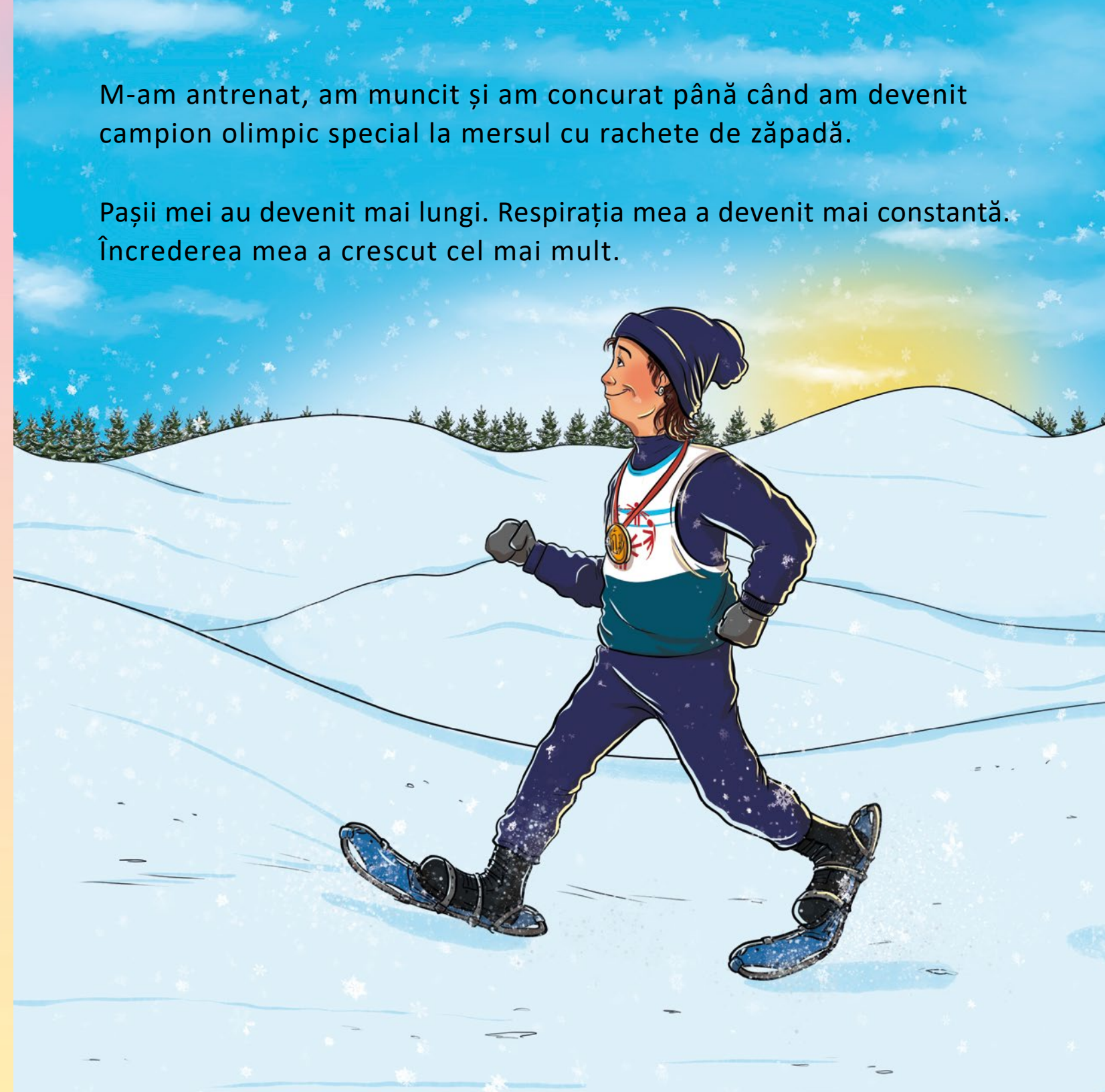
Uneori se uitau la mine cu ochii plini de lacrimi de bucurie.

Și eu eram mândră, nu din cauza camerelor sau a revistelor, ci pentru că am continuat, chiar și atunci când lucrurile erau grele.

M-am antrenat, am muncit și am concurat până când am devenit campion olimpic special la mersul cu rachete de zăpadă.

Pașii mei au devenit mai lungi. Respirația mea a devenit mai constantă. Încrederea mea a crescut cel mai mult.

Și apoi a venit unul dintre cele mai semnificative momente din viața mea: am concurat la Jocurile Olimpice Speciale Mondiale de Iarnă.

Am călătorit până la Torino, Italia, unde s-au adunat mii de sportivi cu dizabilități intelectuale - schiat, patinat, dans, snowboarding, mers cu rachete de zăpadă și floorball.

Oriunde mă uitam, cineva își urmărea visul.

Acolo, în zăpadă și entuziasm și mulțimi care aclamau,
am alergat spre o medalie de argint. În momentul în care
am trecut linia de sosire, am simțit cum tot pieptul mi se
umple de lumină.

Medalia îmi amintește de fiecare pas pe care l-am făcut
pentru a ajunge acolo — chiar și de cei șovăitori.

Dacă și tu vrei să te simți puternic și curajos, încearcă
ceva nou, așa cum am făcut eu.

Nu știi niciodată — ceea ce pare imposibil astăzi poate
deveni mâine cea mai frumoasă aventură a ta.

